JUSTICIA SOCIAL

Núm. 105 - Any III - Epoca III | Barcelona, 8 de Juliol de 1933 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Torna la data, tornen els símptomes

Cap a un nou 10 d'agost?

Ambient de "pronunciamiento".--Coincidències sospitoses.--Imbecilitat republicana.--La podridura del Palau de Justícia.

Són nombrosos els ciutadans que totes les nits, en ficar-se al llit, es pregunten angoixosos: «¿ Tindrem demà un altre 10 d'agost?»

L'ambient està enrarit.

Si, fent un petit esforç, rememorem les vigílies del 10 d'agost, trobarem que vivim dies semblants. L'audàcia de les dretes és avui, com era aleshores, ben provocadora. L'allau d'injúries, de mentides, de grolleries contra la República i els seus homes més responsables, ens ofega avui com aleshores. La inquietud i els xiuxiueixs a les casernes traspassen les parets avui com aleshores. Llavors, a Cuatro Vientos, uns militars ofengueren la República. Avui, un militars han ofès la República a Eibar. Llavors els industrials i els aristòcrates terratinents, provocaren violents conflictes. Avui, el comble del cinisme ha estat a càrrec del «Círculo Mercantil», de Madrid, el mateix que volgué aixecar Espanya contra l'Estatut de Catalunya. Llavors s'intentà remoure a fons l'opinió pública amb l'Estatut i la Reforma Agrària. Avui es pretén el mateix amb la Llei de Congregacions, els Jurats Mixtos i l'amnistia. Llavors, veiérem el front únic «A B C»-«Solidaridad Obrera»-Lerroux. Avui lluitem contra el front únic «A B C»-«El Debate» «C. N. T.»-«Solidaridad Obrera»-Lerroux. I aleshores, com avui, la corprenedora ingenuitat d'un govern a la defensiva.

Vindrà un moment en què la República estarà en mans del poble, únicament. No hem de confiar sinó en nosaltres mateixos. L'oficialitat és monàrquica. La guàrdia civil és monàrquica. La guàrdia de seguretat és monàrquica. Els guàrdies d'assalt estan comanats per oficials monàrquics. La justícia és monàrquica. La policia especial està infestada de monàrquics. D'aquestes forces, alguna podrà respondre favorablement a la República, més per covardia, malentès o turpitud dels agents d'enllaç, que per voluntat. Com no pot respondre'n cap. No hi ha, doncs, altra força real, positiva, entorn de la República, que la nostra, la popular.

Hem de saber usar-la, arribada l'hora. I enèrgicament, i abnegadament, perquè el nou 10 d'agost no serà una petita «juerga» de matinada. Almenys a Catalunya, on *encara*, enfront del poble, ultra les forces coercitives suspectes i ja cimentades, hi ha el Sometent.

¿Pessimisme? ¡Millor que fos així! Però, bo serà esmolar l'espasa mentre els «doctors» juguin a paraules i qualificatius.

* * *

«A B C» combat els Jurats Mixtos.

Les Patronals s'han llençat a l'ofensiva contra els Jurats Mixtos.

Lerroux assegura que no hi haurà pau mentre quedi en peu un Jurat Mixt.

« La Tierra », « Solidaridad Obrera», ens revelen que els Jurats Mixtos són el suport del capitalisme.

Una coincidència.

«A B C», «El Debate», clamen per l'amnistia.

Les Patronals ploren davant les víctimes de la injustícia republicana.

Lerroux ha signat un projecte de llei que amnistia des de Sanjurjo al pistoler disfressat d'home d'idees.

«La Tierra», «C. N. T.» i «Solidaridad Obrera» exigeixen que la «*dictadura republicana suelte sus presos que gimen bajo sus garras afiladas y monstruosas*».

I els faistes 100 % empastifen els carrers i places de les ciutats, viles i llogarrets de Catalunya, amb un rètol de lletres grosses que diu: «Amnistia».

Una altra coincidència.

«C. N. T.», del primer de juliol, escriu «*para los cobardes que actuaron en Zaragoza*», les següents paraules: «*Conste, pues, que la C. N. T. no ha tenido la menor participación en esos actos de salvajismo, jamás presenciados en Zaragoza, contra mujeres y muchachas indefensas, hombres y clérigos que iban solos*» (¡pobrets!). Aquests «*mujeres y muchachas*» i aquests «*hombres y clérigos que iban solos*», foren els que proclamaren moments abans el feixisme al frontó. Aquests «*actos de salvajismo, jamás presenciados en Zaragoza*», els cometeren els treballadors republicans i socialistes, fatigats ja de les provocacions cavernàries. «*La C. N. T. no ha tenido la menor participación*». Ho creiem, perquè no és costum de pegar a qui paga. I a la C. N. T. la paguen perquè pegui a treballadors emancipats de la seva tèrbola dominació.

I heus ací una tercera coincidència que aclareix les altres dues i val com elles plegades.

Però, ¿voleu dir que no es tracta més que de coincidències?

* * *

L'ex marquès de Foronda és a Barcelona.

L'ex-comte del Montseny estiueja a Esplugues.

Pich i Pon és nomenat membre d'una comissió oficial de turisme.

Ametlla és governador de Barcelona.

Aiguader parlamenta amb els faistes de la Construcció, aliats de la Patronal.

Casals encara no s'ha adonat que la vaga de la Construcció és un lock-out.

El Palau de Justícia deixa en llibertat, per pessetes, els atracadors, els pistolers disfressats d'anarquistes, els traficants d'estupefaents i els lladres de l'alta finança.

Els cavernícoles parlen de llibertat.

La Lliga diu que es repeteix la història de la dictadura Berenguer: un règim en descomposició.

La caverna i la F. A. I. pidolen «amnistia».

I els Pangloss d'ací i de Madrid, ens volen tranquilitzar dient que vivim en la millor i més segura de les Repúbliques possibles.

* * *

Greus errors han comès els governants que fins ara ha tingut la República. De tots ells, segurament el pitjor és el d'haver respectat la magistratura heretada de la monarquia, envilida sota la dictadura.

Veus autoritzades ens diuen que arreu d'Espanya cada Palau de Justicia és una Cort dels Miracles i cada jutge un instrument de la reacció.

Però, de tots els palaus de justícia, el pitjor és, ben segur, el de Barcelona.

Al nostre Palau de Justícia tot es compra i tot es ven. No hi ha tràmit que no tingui un preu. No hi ha funcionari que no guardi en el seu calaix una tarifa. Podran haver-hi excepcions, però per la seva impotència i la seva raresa, no cal tenir-les en compte.

L'episodi de «D. Jovino», n'és una prova. I els afers dels innombrables «Jovinos», molt més.

Cal que una mà de ferro netegi la casa dels gemecs i del mercadeix sistemàtic.

Cal que el poble es fixi en la conducta d'uns homes i d'un organisme que sabotegen la República i la priven de la base ètica, la més sòlida i cobejable en tot règim autènticament democràtic.

En quant a nosaltres, ja farem la nostra part de feina al Parlament. JOAN COMORERA

Brètols com sempre

Indignats i amb la conseqüent protesta, hem de registrar avui un nou atropellament del cos policiac. El cas succeït al company Fronjosà, és una prova més de la brutalitat i de la insolència revoltant que posen els agents de policia espanyola en totes les seves obres, especialment quan es troben davant d'obrers. Per a ells la clesse obrera i en particular la idealista, és un conillet d'Indies sobre el qual porealitzar impunement tots els seus experiments brutals.

El company Fronjosà volgué assistir el dia primer de juliol al míting antifeixista que els camarades del «B. O. C.» celebraren a la Bohemia. Per poder entrar a la sala, era necessari travessar una barrera d'agents i «guardias de asalto», que no deixaven passar ningú sense haver-lo escorcollat de cap a peus. En anar a practicar dos guàrdies la mateixa operació amb el company Fronjosà, aquest els comunicà la seva condició de diputat, a la qual cosa un d'ells contestà amb to de «xulo»: **«Que diputado ni que hostias! Aquí no hay diputados que valgan!»** Com sigui que el nostre company s'indignés amb aquesta resposta i mirés el número que portava l'insolent per presentar la corresponent denúncia, un altre guàrdia se li abraonà al damunt preguntant-li insistentment i amb fúria: **«Qué miras?»**

La cosa acabà aquí puix el nostre company, cansat de tanta insolència féu valer enèrgicament els seus drets i pogué entrar finalment sense ésser

De tot el sucelt el company Fronjosà n'ha presentat una denúncia al President del Parlament i és possible que li dongui estat parlamentari la pròxima setmana.

Unió Socialista de Catalunya
Federació Socialista Catalana (P. S. O. E.)

CONVOCATORIA

A TOTES LES SECCIONS I AGRUPACIONS

Els Comitès Executius de la «Unió Socialista de Catalunya» i de la «Federació Socialista Catalana (P. S. O. E.)», autoritzats pels Congressos dels respectius Partits, han acordat per unanimitat convocar les Seccions i Agrupacions adherides al

Congrés Extraordinari d'Unificació Socialista

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Nou de Sant Francesc, 7), els dies 15 i 16 de juliol del 1933, per tal de tractar del següent

ORDRE DEL DIA

1. Presentació de credencials i constitució del Congrés.
2. Ratificació de l'acord de fusió de la U. S. C. amb la Federació Socialista Catalana del P. S. O. E.
3. Projecte d'Estatuts.
4. Punt de residència i nombrament del C. E.
5. Localitat on haurà de celebrar-se el pròxim Congrés ordinari.
6. Estructuració comarcal interina, als efectes de constitució del C. D.
7. Quotes a pagar.
8. Nomenament de delegat i de subdelegat al Comitè Nacional del P. S. O. E.
9. Eleccions municipals.
10. Proposicions.
11. Clausura del Congrés.

Per la «Unió Socialista de Catalunya», *Joan Comorera*, Secretari General.

Per la Federació Socialista Catalana, *J. Recasens i Mercadé*, President; *E. Gilabert*, Secretari.

INSTRUCCIONS

— Les Seccions i Agrupacions hauran de nomenar un delegat per cada vint-i-cinc cotitzants o fracció superior a deu.

— Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial, signada pel Secretari general de la Secció o Agrupació, i, a canvi de la qual, els delegats rebran, en començar el Congrés, una tarjeta especial de Congressista sense la qual no serà permesa a ningú l'entrada al recinte del Congrés.

— Donada la trascendència d'aquest Congrés, les Seccions i Agrupacions són interessades a fer els màxims esforços per concórrer a aquest Congrés amb la plena delegació que els correspon.

— Les Seccions i Agrupacions hauran d'enviar als Secretariats dels respectius Partits, per tot el dia 12 de juliol, una relació certificada dels delegats nomenats i el text complet de les esmenes i proposicions que hagin acordat presentar.

— La primera Sessió del Congrés tindrà lloc el dia 15, a les sis de la tarda.

— Els militants de la U. S. C., del P. S. O. E. i de la U. G. T. podran tenir accés al Congrés contra la presentació del carnet.

Davant els esdeveniments

No creiem que ningú es deixi enganyar per la calma superficial de l'ambient polític. Fracassades les darreres actituds de les dretes monàrquiques, aliades amb les forces republicanes de dreta d'una manera més o menys declarada, llur tàctica actual consisteix a estudiar posicions de lluita més eficients.

Ni en dos ni en tres anys no es liquida la moral i els interessos d'un règim caigut. Perquè, encara que la consigna de les esquerres republicanes sigui la de véncer les dretes en el terreny legal, ha d'estar en la consciència de tots la necessitat d'una liquidació de la vella política i de les velles costums. Ara bé; ¿com procuren les esquerres portar a cap aquest deure?

A l'ofensiva en el Parlament ha seguit l'ofensiva al carrer; a l'agressivitat cridanera, la tasca subterrània. S'ha dibuixat un altre atac contra la pesseta; ha reprès la provocació a la massa especulant amb el procés dels fets del 10 d'agost; s'han llançat a una folla aventura les classes mercantils madrilenyes. I tot això d'una forma gradual, progressiva, completament premeditada.

Intimament, cadascú de nosaltres mesura l'abast d'aquestes forces de reacció i n'estableix les possibilitats. Nosaltres, aquestes possibilitats, les apreciem en molt poc, ara com ara. No creiem que per la banda de la reacció corri perill la seguretat de la República. Adhuc quan l'enemic és nombrós i poderós, difícilment pot abatre un adversari prèviament situat, a condició que sàpiga defensar-se.

No ha acabat el período de defensa del règim, si considerem la situació des del punt de vista popular. No s'ha produït, per part de les classes conservadores, cap senyal que permeti creure en una conformació davant la força de govern popular, definitivament incorporada dintre l'Estat democràtic.

És davant la consciència d'aquest fet que els socialistes hem d'examinar a cada moment l'estat de les nostres relacions amb la democràcia, i veure si els partits republicans es troben, no en condicions d'emprar la violència contra un enemic vessànic, sinó amb capacitat per a prendre una actitud prou neta i definida i de mínima autoritat i respecte, que ja n'hi hauria ben bé prou.

Aquesta actitud de defensa només és possible si els partits republicans senten la responsabilitat de la seva missió històrica. Perquè puguin omplir aquesta finalitat, els partits republicans han d'extendre llur base popular fins un nivell digne d'aptituds de govern i de netedat de conducta.

L'esquerrisme no se sosté amb paraules, ni reduint les realitzacions de govern a un problema de millorament personal. La participació a les funcions de govern no pot ésser expressada per una sèrie d'aventatges individuals concedides a la gent subalterna dels partits. Això seria falsificar el principi segons el qual la democràcia és règim de masses, ja que aquestes reberien la sensació de l'escamoteig que sofreix la seva sobirania, sense que pogués justificar-se per haver elevat a les responsabilitats directores a la gent selecta. I el dia que les masses es donessin compte que certs partits governants

(Passa a la pàg. 4)

Els Llibres

Literatura social

Jean Guéhenno: «Caliban parla», traducció de S. Sarrà Serravinyals. — Publicacions «La Fona». Sabadell, 1933.

S. Sarrà Serravinyals i les Publicacions «La Fona» han realitzat una gran obra incorporant al català aquest llibre magnífic del bretó Jean Guéhenno. Dintre l'ambient totalment burgès de l'intellectualisme català, és el raig de llum dins la cambra obscura o el moble metàllic en mig del mobiliari exornat i de material porós.

«Caliban parla», és una continuació, i rectificació alhora, de «Caliban», d'Ernest Renan. El poble, amb tot el seu profund sentit revolucionari, amb tota la seva fecunda empenta renovadora, parla i exposa el seu humanisme. Totes les falles de la civilització capitalista i tot el germen de la futura civilització, la nostra, desfilen per les pàgines lúcides de l'obra de Guéhenno. Bon literat i bon filòsof, l'autor ofereix a la massa proletària, de vegades amb notes paradoxals per a fer més punyent l'estudi, una arma poderosissima per a conèixer-se i enfortir la seva raó. El poble es parla a ell mateix, diu amb veu potent allò que, en molts casos, ell mateix ignora: això és el «Caliban parla».

Obra que cal meditar i rellegir per a inculcar bé el seu abast bellissim, és una crítica sagaç del capitalisme i un cant continuat al socialisme, cantat sempre en tota llur complexitat i deturant-se en els punts culminants del problema social tractat amb mordacitat enlluernadora. El seu fuet fibla constantment i arriba àdhuc a allò que sembla més insignificant, però que té, sense cap dubte, la seva importància.

Caliban, com Próspero i Ariel, fou creat per Shakespeare en «La tempesta». I l'ésser monstruós que Shakespeare presentà en via d'esdevenir home, és agafat per Renan quan ja ha esdevingut home; Renan l'ofereix en el moment que, insubmís, forja la consciència. Jean Guéhenno, ell mateix Caliban, ens dóna Caliban amb la consciència formada i en via de triomfar.

Caliban, amarat d'humanisme, branda l'espasa de la justícia i té la missió de capgirar el món, de crear un món només d'homes, sense classes ni castes. No es deixa enganyar per falses actuacions, per certes obres, que tendeixen a impedir-li el pas; per això exclama: «Vull ésser estimat dins la meva rebellió i per ella mateixa.» L'antítesi de la missió de Caliban, de l'esperit de Caliban, és l'estat de coses actuals i més encara el conformisme a aquestes coses; «no sentir altra estima que la pròpia és una cosa ben miserable.» Caliban no dubta gens de la victòria, i heu-vos-el ací dir: «El món es salvarà o es perdrà amb mi.»

Però són els perills que circumden aquest triomf el que més cal combatre, i per això Guéhenno hi dedica la part més extensa, podriem dir, del llibre.

El perill més palès és la cultura burgesa, per la seva bellesa i la suggestió que ella exerceix. S'equivocarà qui interpreti el capítol «La difícil fidelitat» com un atac encobert a la cultura i als llibres; precisament l'autor acaba el capítol anterior manifestant la seguretat de la conquista del món pel poble — «Estic segur que em pertanyerà, que la meva aliança amb l'esperit me'n farà el darrer amo» —, i hi creu només per un fet espiritual. Simplement, diu, el veri que conté la cultura pel fet d'haver-se'n apoderat la burgesia per a fer-ne el seu castell fortificat, per haver-la mixtificat, per haver-ne fet una arma humiliant del proletariat; no podem admirar la intelligència esdevinguda astúcia i pillería. «La cultura, de vegades, té, d'antuvi — diu — aquest efecte de destruir-nos el caràcter.» Cal saber veure què hi ha darrera d'aquesta cultura falsejada, destriar les mentides dels llibres, i, aconseguit això, «ningú no els estima més que aquells d'entre nosaltres per als quals fou alçada la prohibició»; cal trobar, en els llibres, en la cultura, l'esperit que s'hi amaga, que allibera i salva, i riure's d'aquells que hi troben altres coses. El poble «és el guardià de la grandesa humana», i «tots els llibres grans i forts ensenyen la fidelitat.» Es necessari també, ens diu Guéhenno amb extenses paraules convincents i profundes, que fins i tot fan semblar que el llibre sigui escrit per a ells, que els cultivadors de l'esperit, donant-se compte de la seva condició proletària, es sumin al moviment redemptor i abandonin la fatuïtat que els ha portat a la traïció, en incorporar-se a l'essència de la civilització capitalista. Tot es redueix a humanitzar la cultura, i això no ho pot portar sinó que la inquietud, a fi de comptes el sofriment; «tenim més necessitat de plom que d'ales.»

Analitza també, Guéhenno, els perills dels falsos salvadors, encarnats especialment en la religió. I el seu anàlisi és tot ell amarat de comprensió. L'única salvació és la raó. El nou món és de Caliban, a desgrat de la història; «el que cal desitjar a tots els homes és la plenitud de la humanitat.»

En el «Caliban parla» s'hi troba tota la doctrina socialista, no sotmesa a cap rigorisme dogmàtic. Amb la seguretat d'unes martellades destres, exposa les raons i descabdella amb un justíssim mètode psicològic la tesi sobre el trontollament dels suports capitalistes i l'enfortiment de l'obrerisme. Veritable estudi de l'humanisme del poble.

«Caliban parla» no pot mancar en cap biblioteca d'entitats obreristes i de militants obrers. I no hi pot mancar, no solament perquè és una arma poderosa contra la civilització d'avui, sinó també pel valor intrínsec del llibre.

L'amorosa traducció de S. Sarrà Serravinyals, excellent.

Felip Cortiella: «La vida gloriosa». — C. Gisbert, impressor. — Barcelona, 1933.

Felip Cortiella és un home que va sempre amb el cor a la mà; la pròpia bondat, és la seva arma poderosa per a la professió de l'anarquisme. Felip Cortiella, tant per la seva austera vida com per les seves qualitats, palesa tothora que els obrers inscrits a les diferents doctrines classistes formen una sola família. Evidentment, és l'antítesi dels homes del «comunismo libertario». És, gosem dir, el darrer anarquista autèntic de Catalunya. Si no fos per altra cosa, Felip Cortiella mereixeria l'homenatge per la seva honradesa ideològica.

I la seva personalitat es troba íntegra en l'aplec de proses intitolada «La vida gloriosa», fa poc aparegut.

Felip Cortiella, literat, és prou conegut. La poesia, el teatre i l'estudi sociològic, han estat tractats per la seva ploma fidel. «La vida gloriosa», però, és, creiem, la seva obra més reeixida.

Amb prosa planera, un xic deixatada, el company Cortiella aboca a les pàgines del llibre, plenes de profunditat, l'essència de l'anarquisme pur; el seu cor tot bondat s'ha impregnat en cada una de les pàgines de «La vida gloriosa». Ell, advoca per la cultura de la qual n'espera la salvació del món; constantment, d'una manera preferent, trobem aquesta advocació, amb la més sana intenció de proselitisme. I advoca pel bon tracte. I advoca, també, per l'amor. El seu llibre és un guiatge pel jove anarquista; si tots aquells que es diuen anarquistes llegissin i rellegissin i meditessin «La vida gloriosa», els ocorreria el prodigi de la transformació que marca l'imaginari llibre «La drecera», de la seva comèdia en dos actes — d'un bilingüisme massa marcadament castellà—«La brava joventut», en la qual Felip Cortiella mostra magníficament l'error d'aquesta gent llançada al **comunismo libertario.**

Felip Cortiella, català de soca-rel — és condició essencial de tot autèntic anarquista pensar en anarquisme català si ell és català o en anarquisme italià si és italià, aximateix com els socialistes pensem segons les particularitats de cada terra —, pot estar tranquil: l'anhel exposat en el colofó del llibre no es perdrà en el buit, el seu esforç serà reconegut per tots aquells que llegeixin «La vida gloriosa», amb amor.

Dites ja les virtuts de l'obra, suposem que el company Felip Cortiella no ens farà cap retret si li diem que el llibre és una mica estirat. En alguns paratges, podria reduir-se sense que el pensament se'n ressentis.

J. R. i T.

Bar Cerveseria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

RONDA UNIVERSITAT, 5

TEL. 11726

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línea d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 °|₀ mitjançant la presentació del carnet.

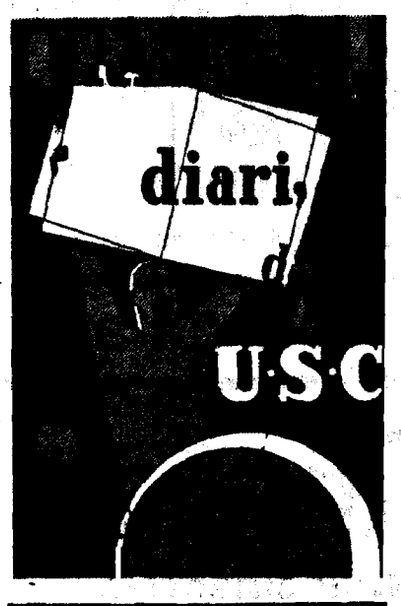

La vida als camps de concentració nazis

Socialistes i comunistes són els estadans naturals dels camps de concentració creats pels nazis en diversos indrets d'Alemanya per guardar presoners aquells que no s'han volgut sotmetre al règim hitlerià. Cap diferència hi ha entre aquests camps de concentració i els creats per les nacions belligerants durant la guerra; els presoners són sotmesos a la mateixa fèrria disciplina i a tractaments infamants. Ací com allí, la llei de fugues regna com a mestressa. Ací com allí, els presoners són torturats a la més lleu infracció de la disciplina.

A dos quarts de sis, els presoners són desvetllats al toc d'una corneta i fins a les sis tenen temps per a fer el llit. A les sis en punt han d'estar arrenglerats per tal de passar revista i seguidament poden rentar-se i vestir-se mentre els dormitoris s'airegen. A les set se'ls concedeix mitja hora per esmorzar i de dos quarts de vuit a dos quarts d'una han de fer el servei de treball, cinc hores seguides de treball esgotador, sota l'estreta vigilància d'oficials de les tropes d'assalt. A dos quarts d'una s'oeix el senyal de menjar, i a dos quarts de dues, després d'un repòs brevissim comença una tanda d'exercicis gimnàstics i militars, tan o més esgotadora que el treball, que dura fins a les quatre. A aquesta hora, com si això no fos prou, els presoners són obligats a «divertir-se», amb algun esport, com més violent millor, salts d'altura, curses, etc., fins a dos quarts de sis. Fins a les set, hora de sopar, tenen sis quarts de relatiu repòs i a les nou del vespre, després d'una altra estona de tranquillitat, corporal sinó espiritual, es reclouen novament als dormitoris per tornar a començar l'endemà el mateix programa, monòton i depriment. Sort, però, que l'esperit dels camarades alemanys presoners dels «nazis» s'aguanta ferm. Contràriament al que Hitler creu, l'esperit marxista sortirà enrobustit i fortificat d'aquesta dura prova. Al socialisme alemany li calia heroisme i ara l'ha trobat. I això mai no deixa d'ésser un bé.

Racionalització irracional

A Nova Jersey s'acaba d'obrir un fàbrica de seda artificial que representa gairebé la suprema manifestació de la racionalització. La fàbrica està completament mecanitzada i la producció s'obté automàticament, sense l'ajut de cap esforç humà a la fàbrica.

El «cervell» director està situat a una oficina de Nova York des d'on un sol home controla el subministre de les primeres matèries a les màquines, el canvi de colors i dibuixos, el càlcul de la producció, la neteja i la lubrificació de les màquines, etc., per mitjà d'un simple mecanisme installat a l'oficina i conectat amb la fàbrica per mitjà d'un sistema foto-elèctric.

D'aquesta manera un sol home dirigeix la producció d'una quantitat de seda artificial que, per procediments normals requeriria la feina de 300 ó 400 obrers treballant vuit hores diàries.

La producció capitalista, a la recerca del màxim profit, pren cada dia noves formes, tendint a eliminar la despesa del treball humà en el cost de la producció i afermant la seva explotació sobre el camp de la distribució. Però no s'adona que en el seu mateix perfeccionament s'està cavant la seva fossa, puix a conseqüència de l'atur forçòs tecnològic provocat per la racionalització industrial, el poder de compra, el consum de les mases es va afeblint i fatalment es produirà el capgirell econòmic que d'ençà tant de temps anuncien les circumstàncies econòmiques del món. Sols el socialisme, per la distribució igualitària que provoca de la riquesa, i pel subsegüent augment del consum, pot assegurar una eixida lògica a l'actual desgavell econòmic del món i donar a la racionalització industrial el seu objectiu racional, el de satisfer de la manera més econòmica les necessitats dels homes.

Cooperatisme

La Internacional Cooperativa davant la Conferència de Londres

Fracassada virtualment la Conferència Internacional de Londres; davant el resultat desastrós de la concupiscència i de l'egoisme de la burgesia internacional, és un consol rellegir les resolucions de les grans organitzacions obreres per tal de constatar la gran veritat que elles enclouen i d'afermar novament davant el pànic i la confusió capitalista, que sols llur esperit és l'única alternativa que s'ofereix a la societat per eixir del caos present.

Setmanes enrera publicàrem la resolució conjunta de les Internacionals Socialista i Sindical. Heus ací avui la que la Internacional Cooperativa aprovà en la reunió de la Conferència especial tinguda a Basilea, a la vetlla de la Conferència de Londres:

I. L'Aliança Cooperativa Internacional considera que tot esforç de reconstrucció econòmica del món, tota temptativa de vèncer la crisi, serà inútil si la pau no es troba definitivament assegurada i garantida, no sols per un cert temps i per una part del món, sinó per tots els pobles, d'una manera duradora i definitiva.

II. La crisi econòmica, siguin quines siguin les explicacions que se'n vulguin donar, té per característiques la seva amplitud, la seva agudesa, la seva durada. Es una crisi sense precedents i per damunt de tot internacional, mundial. A una crisi internacional sols corresponen solucions internacionals que no s'han de cercar en l'adopció de paliatius nacionals ni en el sobrequilibri dels interessos nacionals.

III. Per restablir l'ordre en el caos econòmic, és indispensable que totes les nacions que han estat afectades per la crisi, es mostrin decidides a utilitzar, en una cooperació comuna, els mitjans de lluita contra la depressió que sofreixen. Aquest esforç concertat, unànim, ha de traduir-se i formular-se en acords o convencions on cadascú renuncii a alguns dels seus drets sobirans, en profit de la collectivitat internacional, acords i convencions sense els quals cap organització comuna és possible. Tot contracte és una limitació de llibertat, d'un part de llibertat. No és possible cap convenció internacional sense que, per una banda, la sobirania nacional es limiti.

IV. Inspirada en aquest esperit, l'A. C. I. demana:

1. L'estabilització dels sistemes monetaris, amb l'objecte final d'establir una moneda mundial, situada sota un control internacional.

2. La liquidació final i definitiva dels deutes intergovernamentals.

3. L'establiment de preus que assegurin una remuneració equitable del treball sense gravar inútilment el consumidor.

4. Una convenció internacional per a la supressió del proteccionisme directe o indirecte i la substitució de la competència per la solidaritat econòmica dels pobles.

V. Es molt necessari que la Conferència econòmica mundial es doni compte de la necessitat de l'aplicació simultània de les solucions a prendre.

Entre els diversos fenomens que revela la depressió econòmica, hi ha una interdependència que reclama una concomitància d'esforços, una simultaneïtat d'acció.

VI. Per últim, l'A. C. I. recorda que el moviment cooperatiu, per la seva naturalesa, el seu objectiu, el seu principi i les seves institucions, contenen en latència la solució veritable i definitiva al caos econòmic i al desequilibri mundial, entre el consum i la producció.

L.A. C. I., en aportar aquestes suggerències, no té altra finalitat que la que el seu propi objectiu li assenyala: la de servir l'interès general de la Humanitat i els progressos de la civilització, de la qual la Cooperativa no és més que un dels elements.

El Congrés de Cooperatives de Catalunya

Els dies 25 i 26 del mes passat es celebrà a la sala de la Unió Cooperatista Barcelona, el Congrés Cooperatiu Català convocat per l'organisme federatiu català per tal de procedir a la seva reorganització. Aquest era el punt bàsic de l'ordre del dia, cosa que ha fet que el Congrés no pogués ocupar-se — apart de la creació d'una fàbrica de sabó — de qüestions de caràcter econòmic d'interès general, com seria necessari tractar en aquestes reunions.

Ultra la nova estructuració de l'organisme federatiu, convertit ara en «Federació de Cooperatives de Catalunya» i de l'elaboració dels nous Estatuts, el punt més important era el de fixar el criteri del moviment cooperatiu català davant la legislació cooperativa de la República i la que hagi de crear la Generalitat. La resolució aprovada conté suggerències de força interès. La resta de les discussions fou consagrada a la premsa i propaganda cooperatives i a les relacions nacionals i internacionals.

Al Congrés assistí, com a delegat de l'Executiu de la Federació de Cooperatives d'Espanya, el company Regino Gonzàlez, vice-secretari de la mateixa.

En el Consell Directiu de la «Federació de Cooperatives de Catalunya» nomenat en el Congrés, hi figuren els nostres companys Mestres (president), Gironès, Arnal, Farré (fill) i Rovira. Estem segurs que aquests companys sabran donar a l'organisme federatiu de la cooperació catalana aquella vida i aquella orientació renovadora que fins avui li ha mancat.

Revista Internacional

La indústria sueca d'articles de goma en mans de les Cooperatives de consum.—La Unió Cooperativa Sueca (Kooperativa Förbundet) començà a treballar, fa uns anys, en la fabricació de xancles, calçat de goma, etc., amb l'objecte de desfer el «càrtel» de la goma, per mitjà del qual les empreses capitalistes forçaven la puja de preus al mercat suec.

L'actuació de la Unió Cooperativa Sueca ha estat tan encertada, que la Companyia de Gomes «Viskafors», l'empresa més forta d'aquesta indústria, ha acabat per trobar-se virtualment en fallida, i la Unió Cooperativa Sueca ha comprat tot recentment la seva fàbrica.

La Unió Cooperativa Sueca començarà a operar a la seva nova fàbrica, a primers d'octubre. Aleshores la producció d'articles de goma a Suècia es trobarà, de fet, monopolitzada i controlada pels consumidors suecs, organitzats cooperativament.

Curset d'Economia

Setena lliçó: dia 10 de juliol

Dilluns vinent, dia 10, a dos quarts de vuit del vespre, el company Serra Moret donarà la setena lliçó del curset d'Economia organitzat per la Joventut Socialista de Catalunya, tractant de «La crisi actual i el futur de l'Economia».

Ha dit Otto Bauer:

TOT COOPERADOR CONSCIENT HA D'ESSER SOCIALISTA

TOT SOCIALISTA CONSCIENT HA D'ESSER COOPERADOR

¡MILITANTS DE LA U. S. C. DE BARCELONA!

Seguiu el consell del líder eminent del Socialisme austríac i adheriu-vos a la

Cooperativa General de Consum de Barcelona

Demaneu el butlletí d'adhesió a la vostra Secció i retorneu-lo omplert.

No pot haver Socialisme sense Cooperació!

MOVIMENT SINDICAL

Cal sanejar els Jurats Mixtos

Convé seguir de prop la campanya que contra els Jurats Mixtos han emprès les classes patronals. I convé també tenir en compte alguna de les conseqüències de l'activitat dels dits Jurats, ja que, en lloc de rodejar llurs actes de totes les garanties que ha de tenir l'organisme que aplica la llei, per incúria i feblesa, podria ocórrer que la llei fos feta a mida d'uns senyors intrusistes en les qüestions socials.

Tota institució legal permanent té el perill de degenerar en incubadora de funcionaris, i d'establir entre aquests una solidaritat com a tals, per damunt de la representació que haurien d'ostentar i a la qual es deuen.

Si les autoritats de la República creuen útil el funcionament dels Jurats Mixtos, aquests han de veure fiscalitzats, d'una manera rigurosa, els nomenaments dels càrrecs i les resolucions que adoptin en els conflictes en els quals intervinguin.

Contràriament al que diu la burgesia, el mal dels Jurats Mixtos no és que es trobin en mans d'obrers. I seria un error de greus resultats, que el ministre del Treball es deixés influenciar per les campanyes de descrèdit i, amb el pretext de la imparcialitat, s'imposessin els que volen convertir els Jurats Mixtos en instrument de llurs baixeses i concupiscències.

En aquest cas, una de les conseqüències del funcionament dels Jurats Mixtos seria la de demostrar que falsifiquen llur finalitat i de portar la desconfiança en els medis obrers. I caurien per llur base. Perquè, o els aguanta la classe obrera o no els aguanta ningú.

Casos com el que va produir-se en el Jurat Mixt de Vaquers no es poden repetir. Institucions d'aquesta naturalesa no poden convertir-se en un niu d'intrigants com són els Francesc Montalvo, Josep Nart i Pilar Suàrez, que en el Jurat Mixt de Vaquers actuen al servei exclusiu dels patrons, apellant àdhuc a la pressió dels elements de la F. A. I. per a fer triomfar llurs propòsits en contra de la llei i la justícia.

No pot ésser que en el Jurat Mixte de la Fusta es facin actes falses i que es proposi per unanimitat la designació d'un vicepresident quan els vocals havien acordat donar a escollir entre cinc noms.

I això té lloc perquè el President del Jurat Mixt de la Fusta és un antic membre de les Unions Patriòtiques, un tal Eduard Bes, i un assessor i membre actiu del Comitè Executiu de la Federació Regional de Sindicats Lliures durant la Dictadura, el Secretari, Josep Carbó. Costen de trobar les raons que hi puguin haver perquè aquests subjectes gaudeixin de la consideració que semblen tenir i ocupin llocs que s'haurien de reservar a persones solvents i responsables i amb antecedents de decència política i social.

Aquests fets potser plantegen el problema dels Jurats Mixtos amb tota la seva complexitat. Sense voler entrar en el fons d'aquest problema, limitem-nos a fer observar com és difícil que la llei pugui ésser respectada, si això depèn de gent que ocupa llocs contra tota raó, i que només poden mantenir-s'hi apellant a tota classe de combinacions i d'equilibris personals. Si els Jurats Mixtos haguessin de caure a mans d'equilibristes, valdria més que no existissin.

I no pot ésser que per a resoldre dintre la llei i amb un sentiment de justícia, que seria un mínim de satisfacció als anhels de la classe obrera, els conflictes socials, es corri el risc d'introduir la desconfiança i el fàstic en els explotats, car d'aquesta manera, en lloc de fer els obrers conscients, se'n faria despitats o murris. I el que hauria volgut ésser un principi de dignitat hauria servit per a desmoralitzar les masses, tot per obra i gràcia de quatre aventurers.

Temes del nostre temps

II. L'Economia dirigida

1. El nacionalisme econòmic

Quan l'esperit de dirigir l'economia es tanca dins el marc d'un Estat — que és el que ara veiem gairebé per tot — degenera en una de les més terribles calamitats que avui sofreix el món: el *nacionalisme econòmic*. En l'ordre dels principis, tothom sembla estar d'acord en la necessitat de regular l'economia universal, com únic camí per eixir de l'anarquia on ens ha dut la vella escola liberal. Almenys, així parlen tots els delegats a les conferències plurinacionals. Però, mentrestant, els respectius països segueixen aferrats al més obtús particularisme.

En l'evolució moral i tècnica del món, tot ens condueix vers la unitat i vers la racionalització. Davant d'aquest corrent universal — que és el propi corrent del progrés humà — el nacionalisme econòmic consisteix a una abassegadora reacció antagonista vers el particularisme i vers la disbauxa. L'economia dirigida que propugnem els socialistes s'adreça a l'aprofitament del món sencer a benefici de tota la humanitat. L'ideal del nacionalisme econòmic consisteix en fer de cada economia particular un sistema clos: que cada Estat pugui bastar-se a si mateix. La pruïja de poder prescindir dels altres, porta cada Estat, de manera fatal, a la febre colonitzadora i a l'afany d'estendre incessantment els seus dominis. L'Estat devé així un poder omnímode i absolut; tot li està permès. Se l'assimila al poble i, aleshores, la salut de l'Estat és la llei suprema. La unitat moral i la racionalització tenen uns corolaris naturals: democràcia i federalisme. El particularisme en té uns altres: dictadura i imperialisme. L'articulada coordinació del món és la fermança de la pau. El nacionalisme econòmic és la preparació de la guerra.

Davant la terrible crisi que el món travessa, sembla que un bon sentit elemental hauria de fer veure la necessitat ineluctable de millorar fins al límit possible l'explotació i aprofitament dels recursos generals. Davant les dificultats amb què topa l'intercanvi mundial de productes naturals i articles manufacturats, el seny normal pensarà tot seguit en mesures conduents a facilitar la distribució. El nacionalisme econòmic, fill dels afanys egoistes dels capitans de la indústria i de l'estrabisme doctrinari dels especialistes, propugna, precisament, solucions oposades i antagòniques a les que aconsella el raonament lògic. ¿Que aquesta terra és bona pels tarongers i amb taronja dóna el seu rendiment màxim? Doncs la destinarem a fabricar porcellana. ¿Que el tràfic comercial entre les nacions es fa amb dificultat? Doncs augmentarem les barreres duaneres i assenyalarem un contingent límit per cada article. ¿Que el diner està esporuguit i tendeix a l'estancament i a la tresorització? Doncs establirem cambres de compensació i tancarem les fronteres.

Cada dia que passa, la persistència d'aquesta funesta política — a desgrat de la faramalla lírica de tantes conferències i assemblees internacionals — causa als interessos de la humanitat sencera estralls irreparables. Altrament, sense un òrgan eficient i coactiu de veritable control internacional, n'hi ha prou amb què un Estat adopti qualsevol nova mesura de nacionalisme econòmic perquè tots els altres es deixin arrossegar pel mateix camí. Avui, l'espectacle general és una cursa desenfrenada per veure qui s'arribarà a amurallar primer. I quan els primers països productors es troben enduts pel corrent suïcida, els altres Estats no tenen altre remei que *suivre le mouvement*. Aquell qui tractés d'oposar-s'hi es trobaria ofegat sense remei. Si deixava les portes obertes, l'inundaria una allau de productes forasters i veuria evaporar-se en un tancar i obrir d'ulls tot el seu actiu monetari.

2. La paràbola del vaixell

Es cosa sabuda que allí on més ràpidament s'escurcen les distàncies entre els homes, entren més aviat en relació i es lliguen amistats més de pressa, és en les travessies oceàniques. La unitat del vaixell estableix tot seguit una certa solidaritat entre els passatgers. La inconscient intuïció dels comuns perills els acosta a les relacions de comunitat.

I bé: si els homes sabessin aixecar un poc l'esguard d'arran de terra, haurien de veure l'extraordinària similitud que ofereix la conjunta societat actual amb el passatge d'un vaixell. A fi de comptes, per lluny del socialisme o per prop de la lluita de classes que hom es trobi, haurà de reconèixer que, evidentment, hi ha entre els homes un fet comú i, en molts aspectes, una sort comuna els agermana. La terra—ja ho deia el «*Juanito*» — és només una bolva en l'infinit: una nau mesquina on tots — uns en camarot de luxe, altres a la coberta de proa, altres al pont de comandament i altres al costat de l'ofegadora roentor de les calderes — ens trobem embarcats, de grat o per força, sense que s'hagi tingut per res en compte la nostra voluntat de navegació.

Goigs i dolors, jocs i treballs, grandeses i misèries, abundàncies i estretors, amors i odis, abnegacions i egoismes — vides heroïques o vides mesquines—, tot barrejat, igual en la compendiada humanitat del transatlàntic que en la total humanitat del planeta. Els dies passen per damunt de tots. El passatge es renova a cada port o a cada generació; és igual. I com diuen uns versos carrinclons i emfàtics, coneguts de tothom: «*El mundo en tanto sin cesar navega — por el piélago inmenso del vacío.*» Doncs bé: si no ens desplau acudir a la paràbola, en tenim una que ens ve com l'anell al dit. L'enorme crisi que trasbalsa el món aixeca arreu vents de tempesta, i la nostra nau planetària es debat dins un temporal furient, espaventable, còsmic. En aquesta situació és indispensable que els homes comprenguin això que és tan clar: que ens hem de salvar tots o hem de naufragar tots.

I bé: el nacionalisme econòmic correspon a l'actitud d'aquells que trobant-se en una mar batuda per la tempesta i només pensant egoistament en llur salvació individual, li van arrencant les taules una a una i, amb tan frívols enginys, es llencen, cadascú per si, a la fúria hostil i cega de les ones esvalotades. El resultat és fàcil de preveure: El naufragi — abans eventual — serà ara inevitable. I els nàufrags solitaris ni arribaran a navegar; es trobaran enduts, a la deriva, cap allà on les ones vulguin dur-los. En tals condicions serà cosa de miracle si aconsegueixen surar gaire temps, sense ésser engolits, i poden anar a parar a alguna platja deserta.

3. Recapitulació

Tot això — sembla impossible! — no ho veuen encara els directors de l'economia i de la política dels grans Estats, enderiats en la follia del nacionalisme imperialista, darrera la qual ens sotja a tot hora el perill d'una guerra. I una nova guerra, avui, voldria dir el retorn a una nova Edat Mitjana. No es tracta tan sols de milers i milions de vides humanes. Es tracta del naufragi de tots els tresors de l'art i de l'esperit acumulats per la nostra civilització.

Mentrestant, un any darrera l'altre, la llum del socialisme no es cansa d'assenyalar l'únic camí, i, a poc a poc, els *altres* s'han de rendir a les nostres solucions. Vegeu avui el programa de la Conferència Econòmica Internacional. Quan abans érem sols a parlar de la necessitat de crear una moneda internacional, ens tractaven de folls i de visionaris. Avui ja en parlen, sense escarafalls, els especialistes reunits a Londres. Vulguem confiar que, abans que es produeixi el cataclisme, els homes d'Estat sabran reaccionar vers la sana i humana economia dirigida que és la premisa del socialisme. No l'economia dirigida per quatre polítics, per quatre financers o per quatre tècnics. Economia dirigida en el més noble i ample sentit de la paraula: dirigida únicament amb l'afany generós i humà de contribuir a la millor satisfacció de les necessitats de tots els homes. De totes les necessitats — morals i materials — de tots els homes.

R. CAMPALANS

Mig any d'actuació faista

El balanç de l'actuació anarco-sindicalista durant el primer semestre de l'any en curs és extremadament deplorable. Res no es pot registrar que sigui favorable a l'actuació que segueix la C. N. T. dirigida i orientada pels irresponsables de l'anomenada F. A. I. Anem a veure breument, doncs, els principals fets ocorreguts al nostre país en aquests sis mesos d'actuació de la fatídica secta de les tres lletres. S'inauguren aquest any les tasques faistes amb els aldarulls de la segona setmana del mes de gener en la qual es posa de relleu el fanatisme i la bona fe d'uns quants obcecats i la covardia i vilesa de molts que s'havien passat la vida fent de revolucionaris i que en el just moment de demostrar-ho no se'ls veié enlloc. Fracassat aquell moviment, que tingué com a epíleg el fet de Casas Viejas on uns oficials de procedència monàrquica cometeren el conegut i repugnant crim que serví als monàrquics i reaccionaris de tota mena per a bescantar el règim, els faistes, abusant de la benevolència del Govern continuaren la seva obra derrotista fins arribar a aliar-se amb els reaccionaris per tal de fer caure el Govern i posar en greu perill la República.

No cal recordar les vagues generals decretades per la F. A. I. contra la voluntat dels treballadors i que tingueren un final tan vergonyós pels qui les provocaren. Ni un dels conflictes plantejats pels anarco-sindicalistes durant el que va d'any ha estat guanyat. Vagues com la dels ebenistes, en les quals els faistes posaren a contribució tots els seus esforços, fracassaren així mateix per manca d'ambient entre els obrers que els faistes llançaren a la vaga a desgrat seu.

Resumint. De l'actuació faista durant aquest mig any no en resta altra cosa que el nombre considerable de víctimes caigudes, moltes per sempre més, per causa d'aquells que de la revolució n'han fet llur «modus vivendi».

Un altre fet cal remarcar en el procedir dels hipòcrites que dirigeixen les escasses forces que resten de la que fou un dia potent i terrible C. N. T., i és que en els pocs casos que s'ocuparen de resoldre algun conflicte a favor dels seus afiliats, ho han fet a base de vergonyoses claudicacions, o sigui, fent cas omís de la seva tan pregonada acció directa, fent-hi intervenir les més de les vegades els mateixos representants de la burgesia i amb l'ajut de certs polítics, ahir furiosos anarquistes, i que ara volen esborrar el seu vergonyós passat amb la disfressa moderna de diputats obreristes. Mirat d'una manera objectiva és palès l'esfondrament moral — el material ja fa temps que es produí — de l'organització que els que d'ella vivien, anomenaven ultra-revolucionària. Quant una organització abandona com la que ens ocupa allò que els seus creadors feren servir de plataforma per a bastir-la, que era l'acció directa, bé pot donar-se per fracassada, per liquidada.

Per venir a parar al que ha vingut, no valia la pena que els anarquistes es passessin cinc lustres combatent a sang i a foc la U. G. T. ja que l'han avantatjat en allò que els àcrates, per enganyar ignorants, anomenem «reformisme».

ADOLF SIMO

PROCEDIMENTS FEIXISTES

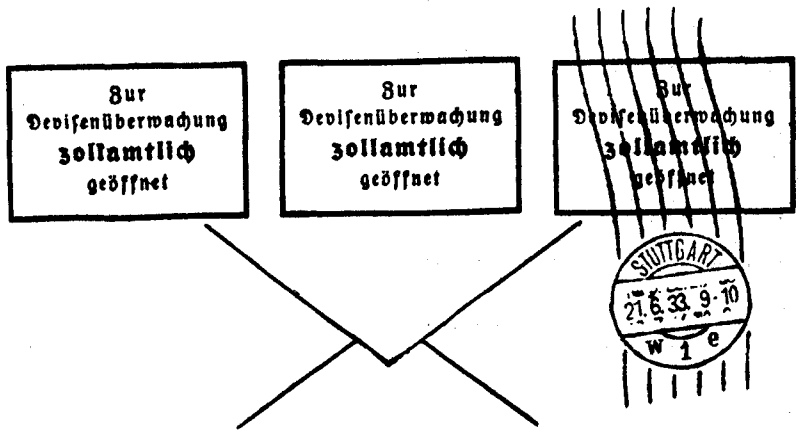

Sota l'excusa del control de l'exportació de capitals, totes les cartes que surten d'Alemanya són violades i sotmès llur contingut a l'examen de la censura "nazi". Les cartes arriben a llurs destinataris guarnides amb un precinte amb la llegenda "Oberta per la Duana de l'Estat per al control de divises".

Si bé voleu menjar, al "Versailles", heu d'anar.

(Pl. Universitat, 8)

COMARCALS

El moviment agrícola a la comarca colomenca

Per a avui i demà, el Sindicat Agrícola de Santa Coloma de Farnés ha organitzat una sèrie d'actes de propaganda sindical, per tal de fer sentir la veu de la U. S. C.

Avui, a les nou del vespre, tindrà lloc un important miting a Santa Coloma. Prendran part en ell els oradors companys Tomaquera, Capella, Roset, Sala, Comorera i Serra Moret.

Demà es trasladaran a Arbúcies, Sant Hilari Sacalm, Vidreres i Sant Miquel de Calders, on són esperats amb gran entusiasme.

Les dates d'avui i demà seran memorables per al moviment agrícola de la comarca colomenca.

Hospitalet

La Secció d'Hospitalet comunica als seus socis i simpatitzants que ha traslladat el seu estatge social al Bar Riaño, carrer de Romanins, 40 (Coll-Blanch), on tots els dilluns i dijous, de 9 a 11 del vespre, el Secretari general de la Secció despatxarà els assumptes que se li presentin.

* * *

Aquesta Secció desmenteix rodonament els rumors que circulen que el Sindicat d'Obrers Agrícols d'Hospitalet estigui adherit a la nostra Secció. Fem constar, doncs, que aquest Sindicat no té res a veure amb la nostra Secció i tampoc amb el partit que representem.

Un "crucero" que s'en va a l'aigua

Els radicals, davant llurs èxits continuats per tota Espanya, han agafat deliris de grandeses i han volgut estendre llurs dominis per les mars.

Parodiant Roger de Llúria, organitzaren un «crucero» per a recórrer la Mediterrània i no parar fins que tots els peixos portessin sobre el llom els barres ferrouxistes, que són, certament, més de quatre.

Intentaren reclutar tots els afiliats que sentissin aficions marineres. No en sortiren. Aleshores es conformaren amb «correligionarios», de qualsevol mena, encara que no es sentissin mariners. Tampoc n'han sortit i ha calgut deixar córrer el «crucero mediterràneo».

I nosaltres seguirem menjant el lluç i la sardina i el verat nets i pelats.
No menjarem peix ferrouxista.
Però no ens sap greu.
Estem segurs que se'ns indigestaria.

Reunió de mestres

Dilluns passat, a la U. S. C. va tenir lloc una important reunió de mestres per a tractar de l'actitud a prendre a fi de contribuir al compliment de les lleis laiques; estudiar la ponència d'educació cívica i moral de la Conversa pedagògica de l'Escola d'Estiu, i la necessitat d'actuar dins d'un partit de classe.

Demà passat, dia 10, a les 7 del vespre, tornaran a reunir-se al local central, Portaferrissa, 30, pral.

A aquestes reunions queden convidats tots els mestres de la U. S. C. i tots els nostres partidaris en el compliment de les lleis laiques.

LES SECCIONS SON PREGADES D'ENVIAR MENSUALMENT LES QUANTITATS RECAPTADES PRO "TREBALL", DIARI DE LA U. S. C.

ASSORTIT NEBI DE GALETES

21 classes fines per a postre, berenar, desdejuni, etc.

MITGES LLAUNES, 5,25 KILO (DEMÉS EL TIMBRE)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any . . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Portaferrissa, 30, pral.
Telèfon núm. 22442
BARCELONA

La U. S. C. a la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona

El nostre company Joaquim Xirau, president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, ha tramès als Directors d'escoles municipals i del Patronat la següent circular:

«Ens és grat recordar-vos i recordar, per vostre conducte, a tot el personal docent que treballa al Grup Escolar de la vostra digna direcció, les disposicions legals vigents sobre el problema del bilingüisme a les nostres escoles, adjuntant a l'efecte una transcripció d'aquestes disposicions, i recomanant a tots el més estricte compliment de l'esperit i de la lletra d'aquestes lleis. Interessa pel bon nom de la nostra cultura i de la lealtat que devem a la República, que els dos idiomes germans siguin conreats amorosament en les nostres escoles, dintre les normes pedagògiques modernes i les indicacions legals esmentades

»Així mateix recordem a tots, sense excepció de cap mena, que cal també acatar estrictament i lealment l'esperit i la lletra de les lleis laiques vigents en tot el que es refereix a tasques escolars i manifestacions externes, collectives i individuals. Cal afinar cada vegada més aquest sentit delicat del laïcisme; cal ésser cada vegada més exigent cadascú amb sí mateix i els que exercim funcions de govern i docents, amb tot el personal collaborador.

»Sabem prou bé que podem comptar per aquestes dues qüestions tan importants en la vida del nou règim, bilingüisme i laïcisme, amb l'adhesió i capacitat professional de tots, per tal de reeixir en les institucions culturals dependents d'aquesta Comissió que presideixo. Per aquesta raó us expressem per endavant el nostre agraïment. Però cal manifestar que tota resistència passiva o l'incompliment de les lleis esmentades donarà motiu per procedir amb l'energia deguda, ja que es tracta de dos afers d'importància fonamental.»

Pel text de la circular queda ben clar que la República té promulgats dos preceptes en pro del respecte a la personalitat dels nens que, indispensablement, han de complir-se d'una manera estricta: el del bilingüisme i el del laïcisme.

Quant al primer precepte, l'existència del «Comitè de la llengua», té cura del seu compliment arreu de Catalunya i és més fàcil l'adaptació de part dels mestres; però en quant al *segon, cap comitè, cap òrgan determinat* té cura del compliment efectiu de les lleis laiques. Per això és tan freqüent a casa nostra veure com *aquest punt fonamental de la Constitució* és tanaçment boicotejat pels elements dretistes del nostre país.

¡D'ací la campanya de JUSTICIA SOCIAL en pro de les lleis laiques, d'ací la circular del company Xirau dirigida als directors de les escoles municipals i del Patronat, per tal d'assegurar-ne el seu compliment més estricte.

La circular és el primer crit d'alerta donat oficialment des de la presidència de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona de la República; és el primer pas per la depuració de l'esperit *confessional*, mesquí, dogmàtic, que regna en la quasi totalitat de les escoles barcelonines, però cal que tothom sàpiga que aquesta circular no és altra cosa que el principi de la depuració total de les nostres institucions d'ensenyament; perquè d'ací a espurgar tot el material confessional, especialment els llibres posats en mans dels infants, i a sancionar el mestre que actua illegalment, no va més que un pas.

Cal que tothom pensi que avui els afers de cultura de l'Ajuntament estan sota la responsabilitat d'un home de la U. S. C., d'un home al servei de l'ideari del partit, d'un home efectivament lliurat al servei de les conquestes espirituals de la República.

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències

DEMA

Conferència del company Campalans a la Biblioteca Popular de Calella.

Tema: «L'idioma a l'Escola».

(Per al detall dels actes que avui i demà tindran lloc a les comarques gironines, veure la Secció «Comarcals», pàg. 2.)

JULIOL, 13

Conferència del company Ardiaca a la Secció del Districte III (Sant Gervasi, 34), a dos quarts de vuit del vespre.

Tema: «Cooperació i Socialisme».

JULIOL, 14

Conferència amb projeccions del company Ardiaca a l'Associació Ferretera (Petritxol, 12, principal), a les deu del vespre.

Tema: «La Cooperació de consum i la classe obrera».

Convocatòries

SECCIO DE BARCELONA VELLA.—Dia 10, a dos quarts de vuit del vespre, reunió del Consell Executiu.

A les deu del vespre, reunió general per a tractar de l'Ordre del dia del Congrés d'Unificació Socialista.

SECCIO DISTRICTE II. — Dimarts, dia 11, a les deu del vespre. Assemblea general per tractar de l'Ordre del dia del Congrés d'Unificació Socialista.

SECCIO DISTRICTE III.—Dilluns, dia 10, a dos quarts de vuit del vespre, Assemblea general per a discutir l'Ordre del dia del Congrés d'Unificació Socialista.

SECCIO DISTRICTE VI.è—Dia 8 de juliol, a les deu del vespre, a l'estatge social (Provença, 196). Assemblea per discutir l'Ordre del dia del Congrés d'Unificació Socialista.

SECCIO DE SANS I HOSTAFRANCS.—Dimarts, dia 11, a les nou del vespre. Assemblea general per discutir l'Ordre del dia del Congrés d'Unificació Socialista.

SECCIO DEL DISTRICTE VIII.è—Dimarts, dia 11, a les nou del vespre. Assemblea general per discutir l'Ordre del dia del Congrés d'Unificació Socialista.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

JUSTICIA SOCIAL

Correu administratiu

Secció de Calella.—Rebudes	84'—
Claudi Matas. — Rebut	25'—
Cortiada, de Sitges. — Rebut per subscripció...	10'—
Milà, rebut per subscripció	10'—
Ventura, id., id.	8'—
Vidal, id., id.	4'50
J. Ibàñez, id., id.	4'50
V. Ibàñez, id., id.	4'50
J. Alcobe, de Centelles. — Rebut	10'—
Segura de Tarragona.—Rebut ...	10'—
Cooperativa de Falset.—Rebut ...	20'—

SUBSCRIPCIO PERMANENT PRO-«TREBALL»

De la F. C. de Barcelona.—Recap del dia 1 de maig	32'75
Donatiu de la «Joventut Socialista de la U. S. C.»	113'90
Total	146'65

La insolència d'un jutge

Amb el trasllat de "Don Jovino" es pretén tirar terra a l'afer

Algun diari barceloní ha publicat la notícia que el famós «D. Jovino Fernàndez Peña»», sotmès, com saben els nostres lectors a expedients pel seu comportament amb el company Comorera, havia estat ascendit de jutge a magistrat. Granier-Barrera recollí la notícia en la darrera edició de «La Rambla» per protestar del fet. Sembla, però, que no hi ha hagut tal ascens, sinó un simple trasllat demanat pel «D. Jovino» amb molta anterioritat a l'incident. «D. Jovino» tenia ja la categoria i sou de magistrat, per bé que no l'exercia per manca de vacant, que ara s'ha produït. Però per damunt d'aquests formulismes burocràtics, cal protestar enèrgicament del fet que a un jutge brut i prevaricador com és el «D. Jovino», sotmès a un expedient, del qual n'hauria d'eixir la seva inhabilitació, sigui traslladat a un lloc que per la mecànica de l'escalafó pot correspondre-li, però que ell ha demostrat que no està capacitat per exercir. A part d'això, el que s'intenta amb aquest trasllat és tirar terra a l'expedient i deixar impune la insolència i la grolleria de «D. Jovino», cosa la qual, ni nosaltres ni el Parlament ni Catalunya ha d'estar disposada a consentir.

Davant els esdeveniments

(Ve de la pàg 1)

han perdut el pudor, ni aquest partit seria capaç de defensar la República, ni ningú el seguiria per a res enlairat i noble.

Tot el problema del socialisme és el de garantir l'existència d'una autèntica esquerra. Aquest deure del socialisme ha d'arribar fins a pensar en la substitució que ha de tenir una esquerra que, en curs de lluita, per frivolitat i per inconsciència, s'hagués inutilitzat per aquesta missió. I mentre les bases d'una democràcia evolutiva corrin perill per l'audàcia d'unes dretes excessivament tolerades, pel fet d'haver de tenir lloc la lluita contra les dretes a través d'una esquerra burgesa que governa, ha de voler que aquesta esquerra sigui un instrument útil de defensa popular.

L'impuls sentimental que portà la República no autoritza d'especular amb aquest sentimentalisme, i, menys que ningú, a les personalitats en les quals els poble l'ha concentrat. I si en l'esquerra burgesa no hi hagués altre ressort de govern que aquest fet sentimental i amb ell volguessin cobrir-se tots els disbarats, les ineptituds i extralimitacions, caldria pensar seriament en les possibilitats de les dretes i que, en aquest cas, només seríem sols a defensar tot el que la classe obrera deu al règim nou. Potser seria arribat el moment de prendre resolucions i, particularment, de mesures per sempre més a l'abast dels nostres compromisos morals amb els qui només creuen en la democràcia per raó de llurs interessos personals i la defensa de la qual no constitueix un veritable problema de consciència i una qüestió d'honor.

RAMON JOVE BRUFAU

Acción Cooperatista

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

S'ocupa dels problemes del progrés de la Cooperació a la nostra terra i als altres països i en general de tots els sistemes econòmics que tendeixen a la col·lectivització de la riquesa nacional.

És, doncs, un document indispensable d'estudi i informació per a tots aquells que s'interessen pels problemes del Socialisme.

SUBSCRIVIU-VOS A

Acción Cooperatista

Redacció i Administració:
Aurora, 11 bis - BARCELONA

Una moneda internacional

El fracàs de la Conferència monetària i econòmica de Londres en abordar el primer dels punts principals del seu programa, l'estabilització de les divises, dóna un interès particular a aquest article que l'eminent company i home d'Estat belga, Louis Bertrand publica al nostre confrare «Le Coopérateur Belge», l'òrgan de la Cooperació Socialista belga.

En un informe interessant elaborat a demanda de l'Aliança Cooperativa Internacional per ésser adreçat a la Conferència de Londres, el nostre amic E. Poisson s'ocupa de la política monetària que cal seguir en el sentit de restablir l'equilibri econòmic i de finir amb la crisi mundial. A aquest propòsit escriu:

«Sense moneda sana no hi ha, enlloc del món, confiança possible. I si no hi ha confiança, no hi ha intercanvi.

¿No seria millor — afegeix — establir una sola moneda internacional? La creació d'aquesta moneda, que podria, en tot cas, estar exclusivament reservada a les transaccions nacionals, és reconeguda com a cosa desitjable.»

Fa molt de temps que jo he tingut també la mateixa idea. Per altra part, la idea de crear una moneda internacional no és pas d'ara.

Quan es produí la crisi monetària francesa de 1924 i la crisi belga de 1926, em vaig preguntar diverses vegades per què els governs no s'entenien per defensar cada un d'ells llur moneda nacional contra l'especulació dirigida contra les monedes, per mitjà d'una moneda internacional que posés fi a l'especulació criminal d'alguns contra les monedes i a les especulacions dels canvis sobre les monedes internacionals.

En el seu bell llibre «*Le drame financier de 1924 à 1928*», Raymond Philippe ha denunciat les maniobres criminals d'alguns especuladors cosmopolites que tingueren per resultat l'esfondrament del franc francès, seguit d'alteracions econòmiques i financieres sense precedents.

Fou en els darrers dies del mes de febrer de 1924 quan es produí l'atac contra el franc. La lliura esterlina havia oscilat a l'entorn de 100 francs però el 27 pujava a 102'75 frs., el 28 a 104'15 frs. i el 4 de març a la cotització rècord de 106'56 frs.

¿Quina era la causa d'aquesta davallada del franc francès? Senzillament: una especulació estrangera que tingué per teatre les diverses places borsistes d'Europa.

Raymond Philippe dóna els noms dels especuladors culpables, dirigits pel grup Manheimer Bozel. Recorda que el Director de la casa de banca Mendelson, d'Amsterdam, assistia a un sopar a Viena, en febrer del 1924. Durant aquest sopar, el director de Mendelson s'adreçà sobtadament a Bérat, un dels dirigents de la casa Castiglioni, i li digué:

«Fem una operació sobre el franc francès. És un cop segur. Comencem per vendre 100 milions de francs al descobert en compte comú. Us garanteixo un bon negoci per uns quants anys...»

Amb aquests cent milions, el grup d'especuladors es lliurà a una maniobra de gran envergadura destinada a crear, a l'interior del país, un pànic que li permeté comprar de nou, amb un gran benefici, els francs que havien fet vendre a descobert.

Philippe dóna els detalls d'aquesta maniobra.

Resultat: el 8 de març la lliura esterlina puja a 123 francs i el dòlar a 29, en augment de més del 10 per cent sobre la cotització del dia abans.

¡Era el pànic!

Amb el règim monetari actual, està a l'abast d'un petit grup d'especuladors internacionals, treballant de comú acord, sobre les diverses places financieres de Nova York, Londres, Amsterdam, Berlín, causar desastres incalculables en perjudici d'un país i dels seus treballadors.

S'imposa un remei. Cal evitar el retorn de semblants maniobres especulatives criminals contra les monedes nacionals d'un país o d'un altre.

Però, ¿com?

Amb la creació d'una moneda internacional, resultat d'una entesa entre els diversos països.

Léon Blum escrivia recentment que «sols una entesa internacional pot evitar i reprimir l'especulació sobre els canvis. Sols una organització internacional pot permetre estabilitzar definitivament les monedes i consolidar els crèdits a curt termini.»

¿No ocorregué així durant la guerra? Durant la gran tempesta, de 1914 a 1918, els països aliats es vegeren obligats a mantenir la cotització de llurs divises.

¿Per què, doncs, no fer-ho en temps de pau, cosa que seria evidentment més fàcil? Això seria perjudicial a l'interès dels especuladors financiers internacionals, sense cap mena de dubte. ¿Però per què hem de deixar que aquests interessos particulars actuïn contra l'interès general?

* * *

¿Però com crear pràcticament una moneda internacional?

Actualment, el belga que compra a l'estranger matèries primes o productes, ha de pagar-les en moneda del país on ha fet la seva compra. Si aquest país és la Gran Bretanya, es veurà obligat a comprar lliures esterlines.

Per altra part, l'anglès que compra productes belgues es veu obligat, per a pagar-los, a comprar francs belgues. Aquestes compres i vendes de monedes de nacions diverses influeixen sobre els canvis monetaris i permeten als especuladors guanyar sumes enormes sense treballar, sense fer cap obra útil.

Es per això que s'imposa la creació d'una moneda internacional.

Heus ací com imagina el funcionament del nou sistema monetari:

Cada país, per a les seves necessitats interiors, conservaria la seva moneda nacional: lliures, dòlars, florins, francs, etc.

Per a les seves necessitats exteriors, és a dir, per pagar o per comprar a l'estranger, tot ciutadà tindria a la seva disposició una moneda internacional, un bitllet de banc amb curs legal en tots els països que s'hagin adherit a la creació d'un Banc internacional d'Emissió de la moneda internacional.

Aquest Banc internacional seria creat pels bancs nacionals d'emissió.

Heus ací com imagino el funcionament del sistema:

Bèlgica, per exemple, necessita mil milions d'or per a les seves compres a l'estranger i compra, per mitjà de l'or que guarda en els soterranis del Banc Nacional, mil milions de bitllets internacionals.

Aquest bitllet de banc internacional es trobaria, doncs, cobert íntegrament per l'or, ja sigui que aquest or figurés en els dipòsits del Banc internacional emissor, sigui que continués en les caves dels Bancs nacionals d'emissió de cada país adherit, a la disposició del Banc Internacional.

La nova moneda mundial amb circulació en tots els països adherits a la creació del Banc Internacional:

A) Estaria a segur de l'especulació dels canvis, la qual ja no tindria raó d'existir.

B) Faria més fàcils les transaccions industrials i comercials entre les nacions.

C) Posaria fi a la pertorbació dels canvis, tan nefasta per a la bona marxa dels afers.

Aquest Banc internacional d'Emissió podria funcionar així que cinc països s'hi haguessin adherit. Les altres nacions podrien anar adherint-s'hi a llur grat, en les mateixes condicions: lliurament d'una quantitat en or contra una quantitat equivalent en bitllets internacionals.

Aquesta idea la crec bona i pràctica. Està d'acord amb l'interès general del comerç, de la indústria i de tots els països.

Únicament aquells que viuen de l'agio i de l'especulació poden oposar-s'hi. Però els grans financiers internacionals, que no han sabut evitar la crisi, ¿seran prou poderosos per impedir als governs la creació d'aquest nou organisme?

L'esdevenidor ens ho dirà.

LOUIS BERTRAND

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques
Impresos comercials i de Fantasia
Edicions - Religatges
Llibres ratllats
Cartonatges per a fotografies
Rosselló, 8,4 (entre Borrell i Viladomat) Telèfon 55490 Barcelona